

соотечественници тѣ ми, Българе тѣ, кои то только далечъ останахъ назадъ отъ други тѣ си собратія, на кои то и да внуша усердіе на науки тѣ. Азъ ща счетъ себеси най счастливъ отъ чловѣци тѣ, ако, като первый, дѣто дигнахъ гласъ атъ си за тѣхна полза, споредъ сила та си, и способъ атъ си, стана причина на грядущи тѣ времена на благосостояніе то мѣ,

§ 29.

Ако, по мое то незнаніе, въ той атъ мой завѣтъ ся показатъ распоредки, кои то да ся противни на закони тѣ, тіа по законъ атъ 1842 година, Томъ Х. ст. 850 да ся считать недействительни, но сичко то друго да устане въ сила та си.

Той завѣтъ (въ два экземпляри) да ся счита подлинный и ежщій, оный отъ 6-го Априлія 1843 година ся уничтожава, и ся счита за пищо. Одесса тысяща осемстотинъ чотыредесеть четверта година, Октомвріа двадесеть петый день. На той завѣтъ притурихъ рѣка та си азъ Василій Евстаѣевъ сынъ Априловъ.

Примѣчаніе. И да е писанъ той завѣтъ въ два экземпляри, но единъ екзампляръ стига да доварши сичко то. Истый атъ Василій Априловъ.

(Слѣдуватъ подписи тѣ на свидѣтели тѣ.)

Преведи го отъ Русскій атъ языкъ истый.

Василій Априловъ.
